

Příběh z Krizového centra

Na sklonku roku 2022 přichází do krizového centra ředitelka středního odborného učiliště s žádostí o pomoc. Pomoc potřebovala ihned. Terapeut zjišťuje, co se stalo a jakou pomoc potřebuje. Žena sděluje, že včera spáchala sebevraždu žákyně třetího ročníku její školy. Neví, jak to sdělit spolužákům a jak s nimi pak pracovat. Žádá, zda by někdo z krizového centra mohl do třídy dojít a citlivě s nimi o smrti spolužačky promluvit. Terapeut vnímá, že pro ženu je to velmi stresová situace, proto nejprve situaci rozebírá s ní, ptá se na její pocity, prožívání. Po stabilizaci se společně vydávají do školy.

Sebevražda dítěte vždy zasáhne široké okolí osob. Proto bylo nutné nejprve zjistit, koho všeho a jak moc se událost dotkla.

V takových situacích je nutné reagovat citlivě, rychle, aktivně a moudře s přihlédnutím k věku a aktuálnímu stavu zasažených osob. Zároveň nenutit nikoho mluvit pokud nechce, akceptovat potřebu samoty a umožnit soukromí. Po příchodu do školy terapeut zjistil, že je nutné nejprve poskytnout podporu pedagogickému sboru, který podobnou situaci ještě nezažil a neuměl

si s ní poradit. Do třídy daného ročníku zatím dnes nikdo nevstoupil, protože se objevily obavy a strach, jak se studenty jednat a co jim říct. Všichni byli rozrušeni a nevěděli, jak postupovat, zda kontaktovat rodiče, co jim nabídnout, zda vyvěsit černý prapor. Dávali si za vinu, že na dívce nic nepoznali, hodnotili, zda této tragédii mohli nějak zabránit. Život školy jakoby se zastavil. Pedagogům byla poskytnuta krizová intervence a poradenství, aby došlo ke zvládnutí jejich emocí a zkompetentnění, jak se k věci postavit.

Dalším krokem byla práce se spolužáky zemřelé dívky.

Po vstupu do třídy, která byla ve tmě, hořely na lavicích svíčky, se všichni postavili. Společně jsme uctili památku jejich spolužačky. Po krátkém představení terapeut studentům oznámil oficiální verzi incidentu a každý se k ní mohl vyjádřit. Ve třídě se mísily emoce. Pláč, rozrušení, vztek, zavinění, prázdnota, zmar. Studenti (stejně jako učitelé) pociťovali hlavně vinu v tom, že nepoznali, co se se spolužačkou v poslední době dělo, plakali a nebyli schopni zastavit slzy. Každý dostal prostor, aby mohl vyjádřit, co potřeboval. Vše umocňovala skutečnost, že dnes večer mají absolventský ples, kterého se měla spolužačka také účastnit. Studenti si přáli uctít její památku, proto společně plánovali, co a jak udělat. Chtěli na plese zřídit pietní koutek s její fotkou, svíčkami, květinami a vzkazy pro ni. Byla by tam s nimi alespoň touto formou.

Dále mluvili o pohřbu, období smutku, truchlení a vzpomínání na zemřelou spolužačku, o možnosti kontaktovat a podpořit pozůstalou rodinu.

Intervence trvala dvě hodiny. V jejím závěru se terapeut doptával na další potřeby studentů. Nabídl jim možnost individuálního setkání v krizovém centru a předal jim kontakty pro případ potřeby. Ředitelka školy ocenila rychlost a profesionalitu pomoci. Touto intervencí se předešlo nejruznějším možným psychickým zraněním, nejistotám, šířením polopravd a nepochopením. Došlo ke zklidnění spolužáků, kteří se následně mohli věnovat další výuce samozřejmě s ohledem na tragickou událost.

